

РЕШЕНИЕ

№ 5564

гр. София, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 26.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13341** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на К. Н. П. чрез адв. Д. А. срещу Решение № 2153-21-338/23.11.2018г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/. С разпореждането е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на чл.68, ал.1-2 и §4, ал.1 от ПЗР на КСО по заявление вх.№ МП-150999/17.12.2014г., тъй като удостоверителните документи за трудов стаж от първа категория труд, издадени от Ж. „Г. Д.“, СО „Вагоностроене“ и ДФ „С.“ са приети за нередовни и не са взети предвид при определяне на общата продължителност на стажа.

В жалбата се възразява срещу решението и потвърденото с него разпореждане, като се твърди, че същите са постановени в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Жалбоподателя прави общо 13 възражения както следва:

В нарушение на чл.35 от АПК, решаващият орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая и не е изпълнил задължението си да събере служебно всички относими за конкретния случай доказателства. Твърди се, че е

неправен анализа на част от документите за осигурителен стаж, представени от жалбоподателя и пристрастно и неоснователно решаващият орган си е позволил да квалифицира едни от тях като неистински или антидатиращи, поради което е счел, че същите са нередовни от външна страна и не могат да служат за годно доказателство за установяване на осигурителен стаж.

Твърди се, че неоснователно било прието, че като не били приложени към заявлението от 2003г. за отпускане на лична пенсия за инвалидност, документите от Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“ са нередовни. Изтъква се, че за разлика от изискванията при отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, при отпускането на лична пенсия за инвалидност се изисквало наличие само на пет години осигурителен стаж към датата на инвалидизиране, като чл.99 от КСО предвижда, че по всяко време пенсионерът има право да представи нови доказателства за осигурителен стаж и осигурителен доход, придобит преди пенсионирането.

Твърди се, че изложените в оспореното решение доводи досежно удостоверителните документи за стаж в Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“ били абсолютно несъстоятелни, а тези касаещи положените печати били „неадекватни“, тъй като е недопустимо на жалбоподателя да се вменява в отговорност допуснатите от предходните му работодатели фактически и други грешки. Документите били представени във вида, в който му били предоставени и не може да му се вменява отговорност как е следвало да изглеждат и дали работодателят ги е оформил правилно и с какви печати е следвало да бъдат подпечатани.

Изтъква се също, че обстоятелството, че към назначаването му в Ж. „Г.Д.“ е бил на 16 - годишна възраст и изложеното в тази връзка относно въведената с чл.112 от КТ от 1951г. (отм.) забрана за извършване на тежки и вредни за здравето работи е ирелевантно към редовността на представеното УП-30, като необоснована била увереността на решаващия орган, че през 1970г. трудовото законодателство не било нарушавано и от това предположение не може да се засягат правата на жалбоподателя положения от него труд да не се зачита от държавните органи и да се препятства пенсионирането му.

Жалбоподателят твърди, че напълно неясно било в каква връзка са били събирани доказателства от Н. „В.Л.“, относно завършеното висше образование и има ли това връзка с работата му като треньор във ФД „Л. С.“ С., както и дали положението в това дружество стаж се зачита за осигурителен стаж.

По отношение на представените удостоверения издадени от ДФ „С.“ отново се сочи, че формата и съдържанието при издаването им не може да се вменява в отговорност на жалбоподателя и липсата на организация за съхраняване на трудовоправната и осигурителна информация до 2007г. не можело да лишава гражданите от придобитите от тях трудови и осигурителни права. Направената съпоставка на средномесечната работна заплата за страната с тази на жалбоподателя, удостоверена с представения обр.УП-2 за периода 1994г. до 1997г., е извършена без правно основание и не може да става причина за лишаване на гражданина от конституционното му право на пенсия.

Твърди се също, че административният орган е иззел функциите на прокуратурата и съда, като въпреки подадения сигнал за общо 142 лица, между които и жалбоподателят, е направил свой анализ и вместо да изчака приключването на

разследването е направил категорични заключения относно автентичността на документите. Посочено е, че е изискана информация по повод прокурорската преписка и е установено, че няма привлечен обвиняем, а делото се отличава с изключителна фактическа и правна сложност и предстои извършване на множество процесуални действия. В тази връзка жалбоподателят счита, че директорът е бил длъжен да реши въпроса по същество или да отмени разпореждането и да върне преписката за ново разглеждане, ако не са изяснени всички обстоятелства.

Жалбоподателят счита, че решаващият административен орган не е изпълнил указаното му с Определение №1054/04.03.2015г. на АССГ по адм.д.№ 997/2015г. да изиска от прокурорската преписка справка за установени престъпни обстоятелства по чл.54, ал.1, т.3 от АПК във връзка с ДФ „С.“ конкретно по отношение на К. П. и в зависимостта от това да определи хода на пенсионното производство. Вместо това е направил собствен анализ, без да разполага с правомощията за това, както и с достатъчно данни за да формулира верни изводи. В тази връзка изцяло неоснователно не е зачетен стажът на жалбоподателя в ДФ „С.“ и СО „Вагоностроене“.

Жалбоподателят счита също, че са изцяло неоснователни доводите, изложени в решението и в тази връзка за неоснователно незачитането на стаж в размер на общо 11 год. 2 мес. и 20 дни от Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“. Отново е изтъкнато, че непредставянето на тези документи през 2003г. не може да е аргумент, за да се приеме, че същите са били съставени след това. Посочено, е че в този период е бил болен и е възможно да не е знаел, че следва да представи всичките си документи за стаж, защото може би от НОИ са му били дадени указания, че може да представи данни за стаж, необходим за отпускане на пенсия за инвалидност като „размерът на същата изобщо не го вълнувал“.

Сочи се, че Решението е необосновано освен поради липсата на адекватни мотиви и поради обстоятелството, че в обобщение не е посочено каква част от удостоверителните периоди признава или не, за какви периоди от време и какъв е размера на недостигащия стаж за отпускане на пенсия.

Жалбоподателят твърди, че съгласно чл.40, ал.1 от НПОС трудовата книжка е доказателство за установяване не само на трудовия стаж, но и на заеманите от работника длъжности. В тази връзка представените трудови книжки №1078/05.02.1970г. и №364/1980г. са годно и достатъчно доказателство за направените в тях отбелязвания и като официални документи директорът на ТП на НОИ е бил длъжен да се съобрази с тяхната материална доказателствена сила и след като няма доказателства, които да ги оборват, в законоустановения срок да отмени разпореждането за отказ и да постанови отпускане на исканата пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Твърди се за съществено нарушено право на защита на жалбоподателя тъй като не била спазена разпоредбата на чл.34 от АПК и на жалбоподателя не била предоставена възможност да участва в административното производство, като изрази становище и възражения по основателността на направените от административния орган констатации.

Моли за отмяна на атакуваното Решение. Желает да бъде постановено решение по същество, с което да му бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69б от КСО. В с.з. се представлява от адв.А. от САК, която поддържа жалбата и по

същество моли да бъде уважена. Претендират присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ–С.-град, чрез процесуалния си представител юрк.Е. В. оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и недоказана. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира за присъждане на разноски съгласно представен списък за същите.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 28 от 09.01.2003г. /обр. УП-1/, К. П. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Към заявлението са представени изискуемите по Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ документи, доказващи положения осигурителен стаж и доход до датата на инвалидизиране - 14.11.2002г., определена с ЕР на ТЕЛК №5333/05.12.2002 г. Видно от данните, попълнени в заявлението, се установява наличие на подробен опис на наличния стаж, с посочени по номера удостоверителни документи, наименование на работодател и периоди на полагане на труда при всеки от тях, като лицето е декларирало, че няма неописан осигурителен стаж. С разпореждане от 22.01.2003г. му е била отпусната инвалидна пенсия при зачетени 17 год. 06 мес. и 29 дни осигурителен стаж до датата на инвалидизиране- 14.11.2002г.

На 09.12.2014г. със заявление вх.№ МКДП-740 К. П. е поискал заверено копие на УП-1 – заявлението за отпускане на лична пенсия за инвалидност. Предвид отбелязването под входящия номер – „за 12.12.2014г. в 124 стая“ молбата е изпълнена и е предоставено исканото копие от УП-1.

Със заявление вх.№ МП-150999/17.12.2014г. К. П. е поискал отпускане на лична пенсия за ОСВ при условията на §4, ал.1 от ПЗР на КСО, към което са представени документи за стаж от първа категория труд с продължителност над 10 години, както следва:

· трудова книжка № 1078/05.02.1970г., изд. от Ж. Г. Д., в която от същия завод има заверен стаж за периодите:

- от 05.02.1970г. - 15.08.1972г. и от 26.09.1974г. до 14.06.1978г. на длъжност „работник на формовъчни смеси в леярен цех“ в Ж. „ Г. Д.“;

- от 02.01.1993г. до 31.12.1996г. в ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ на длъжност „оператор на авт. формовъчна линия в леярен цех“;

- от 01.01.1997г. до 30.06.1997г. в СО „Вагоностроене“ на длъжност „оператор на авт. формовъчна линия в леярен цех“;

· удостоверение обр. УП-30 изх. № 296/24.12.1986г., изд. от ЖП - Завод “Г. Д.” С. за трудов стаж за периодите от 05.02.1970г. - 15.08.1972г. и от 26.09.1974г. до 14.06.1978г. на длъжност „работник на формовъчни смеси в леярен цех“ с отбелязване, че трудът е първа категория съгласно т.4 „н“ от Правилника за

категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП – отм./;

· удостоверение обр. УП-3 изх. №219-3/06.04.2001г., изд. от ДФ “С.”, Булстат[ЕИК], за периода 02.01.1993г. - 30.06.1997г., с отбелязване, че трудът е първа категория съгласно т.4 „н“ от ПКТП / отм./;

· удостоверение обр. УП-2 с изх.№ 219-2/06.04.2001г., издадено от ДФ “С.”, Булстат[ЕИК] за осигурителен доход за периодите от 01.01.1994г. до 31.12.1996г. в размер на 1 239 358 лв./неденом./ и от 01.01.1997г. до 30.06.1997г. в размер на 2 127 659.00 лв.;

По представените документи пенсионният орган е констатирал множество външни несъответствия, които сочат за антидатирането им и за тяхната неистинност. На основание чл.40, ал.3 от АПК във вр. с чл.36 от АПК, приложими в административните производства по КСО, длъжностното лице е приело, че документите са нередовни и не могат да послужат за доказване на изискуемия категориен стаж за придобиване на право на пенсия по §4, ал.1 от ПЗР на КСО. По представените редовни документи, удостоверяващи осигурителен стаж и доход на лицето, към датата на подаденото заявление – 17.12.2014г., длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 19 год., 08 мес. и 13 дни от трета категория труд и е приело, че не са изпълнени условията на §4, ал.1 от ПЗР на КСО за придобиване на право на претендираната пенсия, поради което с Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. е постановен отказ за отпускане на пенсия за ОСВ. В мотивите на разпореждането са посочени фактически и правни основания, поради които не е зачетен стаж от първа категория по представените документи от Ж. „Г.Д.” и ДФ „Строймашинжинеринг“ - СМИ „Строймашремонт“.

В хода на производството по чл.117 от КСО са събрани и приобщени допълнителни доказателства, които са в подкрепа на извода на пенсионния орган за нередовност на спорните удостоверителни документи и сочат на тяхната неистинност. В оспореното решение № 2153-21-338/23.11.2018г. са описани подробно констатираните външни несъответствия на документите, които обосновават и направеното по делото искане за откриване на производство по чл.193 от ГПК по оспорването им.

В настоящото съдебно производство се установи, че съгл. чл.118, ал.1 от КСО предмет на разглеждане е законосъобразността на Решение № 2153-21-338/23.11.2018г. на директора на ТП на НОИ-С. град. Спорът е относно зачитането на осигурителен стаж от първа категория труд по представените от жалбоподателя документи за трудов стаж в Ж. „Г.Д.” и ДФ „С.“ със заявлението му за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на § 4, ал.1 от ПЗР на КСО.

В решението са обсъдени всички събрани доказателства, включително и на етапа на административното оспорване, за събирането на които съгласно чл.85, ал.3 от АПК няма процесуална пречка., а съгласно чл.97, ал.1, изр.2 от АПК когато с решението си горестоящия административен орган отхвърля жалбата, мотивите на това решение се считат за част от мотивите на административния акт, предмет на

контрол за законосъобразност.

Относно доказателствата по делото:

Предвид съдържащите се документи в приетата по делото административна преписка, както и допълнително събраните в хода на съдебното производство доказателства, съдът намира, че оспорването на истинността на удостоверителните документи в производството по чл.193 от ГПК е успешно и същите следва да бъдат изключени от доказателствата по делото, тъй като:

1. На първо място налице са категорични доказателства, че през 2003г. когато жалбоподателят е поискал отпускане на инвалидна пенсия не е разполагал с документи за трудов стаж в Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“. Видно от съдържанието на заявление вх. № 28 от 09.01.2003г. фигурира декларативно изявление „Запознат съм с документите, вписани в настоящия опис. Нямам неописан осигурителен стаж“. В тази връзка се установява, че лицата имат възможност да опишат и стаж, за който не представят документи, предвид законната възможност по КСО и НПОС да представят допълнително в хода на пенсионното производство документи за описания стаж.

В заявлението за отпускане на инвалидна пенсия няма описан стаж в Ж. „Г. Д.“, ДФ „С.“ – СМИ „Строймашремонт“ и СО „Вагоностроене“ и не са представени удостоверителните документи - трудова книжка № 1078/05.02.1970г., изд. от Ж. „Г. Д.“ и удостоверения по обр.УП-30, УП-2 и УП-3, издадени на 24.12.1986г. и 06.04.2001г. В случай, че същите са съществували към 2003г. непредставянето им се явява абсурдно, нелогично и житейски необосновано предвид, че удостоверяват наличие на стаж за повече от 10 години, което би се отразило съществено на размера на пенсията за инвалидност и пенсията за инвалидност щеше да бъде определена в много по-висок размер. Недоказано и абсурдно е твърдението в жалбата, че може би му е бил даден съвет от служител на НОИ да представи само част от стажа си, който е достатъчен за отпускане на пенсия за инвалидност. В случая са били представени всички налични документи, които са хронологично водени, и по които е зачетен стаж в размер на 17 год. 06 мес. и 29 дни. Отделно от изложеното хипотетични твърдения, като „може би“ звучат меко казано несериозно.

Следва да се отбележи, че заявлението за ОСВ и спорните документи са представени едва след предаване на ведомостите на ДФ „С.“ в осигурителния архив на НОИ в периода 2012г. -2014г. (след заличаване на фирмата) и след като лицето се е уверило за кои периоди и с какви документи е удостоверило стажа си при отпускането на инвалидната пенсия, получавайки копие от заявлението си от 2003г. В тази връзка, обосновано в оспореното решение се акцентира на обстоятелството, че лицето е декларирало през 2003г., че няма неописан стаж, което доказва, че спорните документи са били съставени след 2003г. като им е придаден

вид, че са по-стари.

Съгласно документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на процесното решение, приета по делото, както и събраните в съдебното производство **няма нито един документ**, който да съдържа обективни данни, че до постъпването му на работа в ДФ „Л. С.“ жалбоподателят е работил в Ж. „Г. Д.“.

В представената ТК №1078/05.02.1970г. е заверен само стаж в ЖП Завод “Г. Д.” - С., ДФ “С.” - СМИ „Строймашремонт“ и СО „Вагоностроене“, като по отношение на последното за период през 1997г. в ТК не е отбелязано, че се касае за стаж в **Подделение „Червено знаме“ - Б.**, за което по делото се представиха ведомости от адв. А., предоставени от Щ. Щ.. Видно от вписванията в ТК се констатира, че книжката не е водена хронологично, каквато е първоначално представената ТК № 364/17.12.1980г., изд. от ДФ „Л. С.“. При съпоставката на двете ТК и периода на военна служба, удостоверен с военната книжка, се констатира, че с тази от 1970г. се допълват периода в представената през 2003г. ТК, като общия размер на стажа от първа категория труд – над 10 год., за да се покрие изискването на §4, ал.1 от ПЗР на КСО.

Документите, с които е удостоверен стаж в Ж. „Г. Д.“ за периодите от 05.02.1970г. до 15.08.1972г. и от 26.09.1974г. до 14.06.1978г., правилно са приети за неистински предвид следното:

В представения образец УП-30 изх. № 296/24.12.1986г., издаден от Ж. “Г. Д.” С. е посочено, че положеният труд за описаният период е от първа категория съгласно т.4 ”н” от ПКТП, ДВ, бр.39 от 1983г. Към посочената дата на издаване на удостоверението - 24.12.1986г., в ПКТП /отм./ **няма точка 4 ”н”**, тъй като е допълнена с обнародваното в ДВ, бр.58/1990г. изменение в ПКТП /отм./, което влиза в сила **от 30.06.1990г.** Не се установяват вписвания, които да доказват допълването на удостоверението от издателя му след обнародване на посочените разпоредби в ПКТП /отм./ - липсва вписване за извършено допълнение, дата на допълването, длъжност и подпис на лицето, което го е извършило и печат на предприятието за удостоверяване на това допълнение. В удостоверението липсва изискуемият реквизит за обозначаване на мястото, където се съхраняват разплащателните ведомости.

Образецът е подпечатан с печат на Д. “Б.”, Ж. “Г. Д.”- С., което е образувано с ПМС №27 от 20.11.1970г. и **съществува до 1976г.** когато с Разпореждане на Министерски съвет № 125 от 16.07.1976г. за

утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн.ДВ,бр.68/1976г./ е образувано Стопанско обединение /СО/ “Български държавни железници”- [населено място]. Следователно издаденият през 1986г. образец УП-30 е подпечатан с печат, който е отразявал формата на стопанския субект до 1976г.

В ТК № 1078/1970г. заверката на продължителността на стажа в Ж. “Г. Д.” за посочените периоди е оформен с печат на Ж. “Г.Д.” М. Т. и С., което е абревиатура на Министерство на транспорта и съобщенията, като към датата на заверката на стажа ресорното министерство съществува под друго наименование, а не като Министерство на транспорта и съобщенията.

Съгласно чл. 4 от приложимия Указ за печатите формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги използват. С оглед на цитираната норма, печатът следва да отразява актуалната правноорганизационна форма на предприятието, тъй като последното именно в това си правно битие го използва – извън правната и житейската логика е да се подпечатват документи с печати, в които са вписани правноорганизационни форми, които вече не съществуват в правния мир. По силата на закона предприятието следва да изготви печат съобразно новата си правноорганизационна структура и не следва през 1986г. да използва печат, относим до 1976г. В този см. Решение № 8216/25.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019 г., с което по аналогичен случай е прието, че пенсионни документи не могат да се подпечатват „от несъществуващ осигурител“.

Достоверността на посочените документи за стаж за времето от 05.02.1970г. до 15.08.1972г. и от 26.09.1974г. до 14.06.1978г. се опровергава и от други доказателства, приети по делото, а именно:

Съгласно отбелязването в представената военна книжка № 052311 към датата на постъпването му на наборна военна служба на 15.09.1972г., К. П. има завършено средно образование, с придобита специалност „монтъор“. Към датата на назначаването му в Ж. “Г. Д.” - 05.02.1970г. жалбоподателят има навършени 16 год., на която възраст е бил ученик в С. в [населено място] за придобиване на средно образование. Това се доказва от информацията, предоставена от Националната спортна академия „В. Л.“ като правоприемник на Висшия институт за физическа култура „Г.Д.“, съгласно която К. П. е завършил

средното си образование през 1972г. в С. – [населено място], а на **23.08.1974г.** е бил записан за пълния четиригодишен курс на редовно обучение в Треньорски факултет, спортна специалност „гребане“ и се е дипломирал на **12.07.1978г.**, като му е издадена Диплома с бланков № 018549 и Рег.№ 6790/12.07.1978г., с която му се признава професионална квалификация „Треньор по гребане и Учител по физическо възпитание“.

Съгласно постъпили с вх.№13960/05.05.2019г. доказателства по делото, представени от МВР Дирекция „Човешки ресурси“ **изложената по-горе информация се потвърждава**, като в документите липсва представени и съставени при постъпването му в МВР през 1985г. липсва информация за трудов стаж в Ж. „Г. Д.“. В представения в заверено копие Въпросник за кадрите в частта за „*учебна и трудова дейност след завършване на основното образование*“ са описани хронологично и последователно периодите на обучение за придобиване на средно образование, отбиване на наборна военна служба, висше образование и трудов стаж за периода от 25.06.1978г. до 01.01.1986г., като треньор в „Л.–С.“ и Българската федерация по гребане. Изцяло необосновано и недоказано е твърдението на адв.А., че жалбоподателят е бил посъветван да не споменава, че е работил в Ж. „Г. Д.“, тъй като от една страна при постъпване на работа в МВР такава информация се проверява и не може да бъде укрита, а от друга страна стаж в размер на повече от 5 години би се отразил и върху размера на изплащаното трудово възнаграждение.

Предвид изложеното, съдът споделя становището изложено от ответника, че са налице категорични доказателства, които оборват истинността на вписването в ТК № 1078/1970г. за периодите от 05.02.1970г. до 15.08.1972г. и от 26.09.1974г. до 14.06.1978г., тъй като по време на първия период К. П. е бил в П. и се е обучавал в С. за придобиване на средно образование, а за втория период е бил студент във В. „Г. Д.“ в редовна форма на обучение, което изключва полагането на труд при осемчасов работен ден в Ж. „Г. Д.“.

2. Съдът споделя и становището, че ненадлежно оформен се явява и осигурителения стаж, положен в ДФ „С.“-СМИ „Строймашремонт“ и СО „Вагоностроене“ за времето 02.01.1993г. – 30.06.1997г., удостоверен в образец УП-3 изх. № 219-3/06.04.2001г., на длъжност „оператор на автоматична формовъчна линия в леярен цех“, за който се констатира несъответствия от външна страна на документа относно вписания Булстат, който сочи антидатиране на документа.

ДФ „С.“ е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 15.06.2011г., като от тази дата е получила ЕИК[ЕИК]. До датата на

служебната пререгистрация, фирмата няма БУЛСТАТ/ЕИК номер, а съществува под ЕФН, получен още при регистрацията и в Единния регистър на държавните фирми, създадени по реда на Указ № 56 за стопанската дейност от 1989г. В случая §5а, ал.10 от Закона за търговския регистър не е приложен, тъй като ДФ „С.“ не е имала регистрация в Регистър Булстат.

С молба от 28.03.2019г. под опис са били представени доказателства включително и досежно вписания в обр.УП-2 и УП-3 Булстат, които въпреки, че са представени в производства по отпускане на пенсии на други лица, сочат за **изработена фалшива карта за идентификация по Булстат**, тъй като през 1997г. ДФ „С.“ не е била регистрирана по Булстат и **поправка на уведомление от 16.04.1997г. на Министерство на правосъдието** за обявяване на ДФ „С.“ в несъстоятелност, чрез вписване на **Булстат номер, който към 1997г. не съществува**. В този смисъл, административният орган правилно е приел булстата, вписан като реквизит в пенсионните документи, издадени от ДФ „С.“, като несъществуващ към датата, посочена като дата на издаването им поради което същите се явяват нередовни и не следва да се вземат предвид при преценяване правото на пенсия на лицето. В тази връзка и предвид големия брой удостоверителни документи, издадени през периода 2000г. - 2004г. от името на ДФ „С.“, в които този булстат е вписан, и които са предмет на досъдебно производство по пр.пр. № 25488/2015г., се установява, че се касае за организирано и целенасочено съставяне на неистински документи за осигурителен стаж и осигурителен доход за множество лица с цел придобиване на право на пенсии за осигурителен стаж и възраст при условията на категориен труд и изчисляването им във високи размери.

Безспорно установено е, че с Решение от 03.01.1997г. на СГС по т. д. № 10131/92г. ДФ „С.“ е обявена в **неплатежоспособност, считано от 31.03.1993г.**, и на основание чл.630 от ТЗ е открито производство по несъстоятелност, като за временен синдик на фирмата е назначено лицето Г. Т. Х. /обн. ДВ, бр.29/08.04.1997г./, което не е отразено по никакъв начин в удостоверенията, издадени през 2001г. В образците фигурира графа „часове“, а изчисляването на осигурителния стаж и в часове, респ. включването им като реквизит в образците е след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005г., в **сила от 01.01.2005г.** Последното изключва наличието на графа „часове“ в образец, издаден на 06.04.2001г. В обр. УП-3 не е отразено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които е издаден, като

задължителен реквизит за попълване от осигурителя, който издава удостоверението. Друго обстоятелство, което сочи антидатиране на документа е цитираната в него разпоредба на чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, която към 2001 г. е с наименование Наредба за пенсиите / Загл. изм. -ДВ, бр.19/2003г. в сила от 01.01.2003г./.

Според доклад от 07.04.1997г. на синдика Г. Х. за ДФ “С.”, липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 недвусмислено е подчертана *“липсата на каквато и да е документация”* на фирмата. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ “С.”, съгласно който е прието, че *“фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена”*. В хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е документация към 07.04.1997г. – факт, неоспорен от представителя на длъжника, присъствал на събранието, издаването на пенсионни документи през 2001г. се явява спорно обстоятелство, индиция за неистинност на удостоверения, за които се твърди, че са издадени въз основа на унищожена към 07.04.1997г. документация.

Предвид обявената неплатежоспособност на фирмата, считано от 31.03.1993г., се поражда обосновано съмнение относно размерите на brutното трудово възнаграждение на К. П., вписано в представеното удостоверение обр. УП-2 с изх. № 219-2/06.04.2001г., издадено от ДФ “С.”, тъй като същите надвишават значително средномесечната работна заплата за страната за съотв. период.

Налице са данни за антидатиране на представеното УП-2 освен поради изложените по-горе съображения относно вписания булстат и наличието на графа “часове“ в УП-2 се съдържа предупреждение, че *„за неверно вписани данни длъжностните лица, подписали удостоверението, носят отговорност по чл.349 и 350 от Кодекса за социално осигуряване“*. Посочените разпоредби на чл.349 и чл.350 от КСО са обнародвани са в ДВ, бр.67/29.07.2003г. и към датата на издаване на образеца - **06.04.2001г. не са част от посочения нормативен акт.**

Следва да се подчертае, че **вписания в ТК стаж и заверка от СО „Вагоностроене“ през 1997г. се опровергава по категоричен начин от представените доказателства относно създаването и прекратяването на това стопанско обединение.**

СО „Вагоностроене“ е създадено в изпълнение на **Разпореждане № 5 от 27.01.1987г. на Бюрото на МС за образуване на**

Асоциация „Транспортна, селскостопанска и строителна техника” за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и стопански култури, обнародвано в ДВ, бр.11 от 10.02.1987г. С Решение от 25.04.1989г. на СГС, ФО по ф.д.№293/1989г. е регистрирана ДФ „Транстехника“ съгласно Решение на Министерски съвет № 50/30.03.1989г. за образуване на фирми, съгласно Указ №56 за стопанската дейност. Решението на СГС е обнародвано в ДВ бр.40/26.05.1989г. като съгласно обявлението от датата на обнародването му СО „Вагоностроене“ – С. прекратява дейността си, а новата фирма „Транстехника“ поема активите и пасивите на прекратеното юридическо лице, както и другите права и задължения. Съгласно Заповед № РД-17-107/28.06.1991г. на Министерство на Индустрията, търговията и услугите, ДФ „Транстехника“ е прекратена считано от 30.06.1991г.

Предвид изложеното, се установява, че **към 1997г. не само СО „Вагоностроене“, но и неговият правоприменник ДФ „Транстехника“ са прекратени и не съществуват като юридически лица**, поради което ТК № 1078/1970г. за описания и заверен на стр. 16-17 осигурителен стаж е нередовен документ и правилно е бил изключен от пенсионния орган при зачитане на осигурителния стаж на жалбоподателя.

Подписите за ръководител в заверителния печат на стр. 15 и 16 от ТК №1643 и образец УП-3 и УП-2, издадени от ДФ „С.“ са идентични, и предвид изписаното в удостоверенията име принадлежат на едно и също лице: **„И. Р.“**. Подписите и в двата документа видимо имитират този на свидетеля **И. Р.**, положен в документи в личното му пенсионно досие, приети като доказателство по делото. Видно от последните и от свидетелските показания на И. Р. по делото се установява безспорно, че той е бил **директор на едно от подразделенията на ДФ „С.“ – „Строймашдизайн“**, а по-късно и като ръководител на „Ателие за проектиране и дизайн на обзавеждане на вагони и трамваи и че не е подписвал образците.

Същият подпис е бил предмет на изследване по пр.пр.№ 25488/2015г., при което е установено, че положените подписи в обр. УП -3 и УП-2 и трудови книжки не съответстват на този на И. Р.. Следва да се посочи, че същият подпис фигурира в заглавните страници на ведомостите от 1982г. до 1999г. включително. Изследван в досъдебното производство е и подписа на лицето Щ. Щ., сочен от свидетеля Г. Х. като последен директор на ДФ „С.“, на когото било предоставено оперативното ръководство на фирмата, като и за него се установява, че не съответства на положените в приетите като нередовни документи за осигурителен стаж и осигурителен доход.

3. По отношение на ведомостите на ДФ „С.“, приети в Обединения осигурителен архив на НОИ и представените от процесуалния представител на жалбоподателя по делото следва да се подчертае наличието на достатъчно данни, че същите са неавтентични.

4.1. В хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е документация към 07.04.1997г. за ДФ „С.“ възниква обосновано съмнение относно истинността на предадените в осигурителния архив на НОИ през 2013г. – 2014г. ведомости за заплати. Събраните данни при проверките на компетентните органи на МВР относно съмненията за неистински удостоверителни документи за стаж и доход са дали основание (достатъчно данни и законен повод) за образуване на досъдебно производство по образуваната пр.пр. № 11356/2015г. по описа на СРП.

Приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменник, какъвто е случаят с ДФ „С.“, се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменник. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: *ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприменник; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права.* От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005г. с лимитативно изброени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им. ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. *Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация – вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други.* В тази връзка правилно се явява

становището на ответника, че не може да се приеме, че с предаването на разплащателните ведомости в ТП на НОИ се санират евентуални техни пороци относно форма и съдържание, поради което пенсионният орган има право да преценява образците, издадени от ТП на НОИ въз основа на приети за съхранение ведомости, по абсолютно същия начин, както и всеки друг образец за осигурителен доход или за осигурителен стаж. Като издават образци въз основа на данните в приетите разплащателни ведомости, териториалните поделения на НОИ изпълняват свое законово задължение, разписано в чл. 40, ал. 9, изр. първо от НПОС, което се изразява само и единствено в коректното отразяване на информацията от приетите ведомости, което не поражда отговорност за верността на тяхното съдържание. Сам по себе си актът на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на последните задължителна доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка.

Ведомостите за заплати на ДФ „С.“ са били приети през 2013г. - 2014г. съгласно реда, установен с Инструкция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприемник, като **предвид заличаването на фирмата през 2012г. проверки от контролните органи на ТП на НОИ-С. град не са били извършени.**

С оглед на горното, се установява, че обосновано пенсионният орган не е зачел осигурителен стаж и осигурителен доход и по представените от жалбоподателя документи, издадени от ДФ „С.“. За пълнота следва да се посочи и установената трайна съдебна практика относно трудов стаж на други лица в ДФ „С.“: Решение № 3210 от 06.03.2019г. на ВАС по адм. д. № 2706/2018г.; Решение № 6235 от 24.04.2019г. на ВАС по адм. д. № 13379/2018г.; Решение № 9785 от 21.07.2017г. на ВАС по адм. д. № 2465/2017г.; Решение № 15922 от 19.12.2018г. на ВАС по адм. д. № 238/2018г.; Решение № 3699 от 11.03.2020г. на ВАС по адм. д. № 9889/2019г.; Решение № 8216 от 25.06.2020г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019г., Решение № 15171/08.12.2020г. на ВАС по адм. д. № 7283/2020г. и др.

4.2. Представената Заповед № 02/08.01.1997г. на временния синдик е издадена за изпълнение от Щ. Щ. Щ. досежно документи, касаещи дейността на ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“, т.е. само на едно от поделенията на държавната фирма, а именно – СМИ „Строймашремонт“, което е и основен носител на задълженията, дали

повод за откриване на производството по несъстоятелност. Този извод се потвърждава от *Решение № 8216/25.06.2020г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019г.*, според което „със *Заповед № 02/08.01.1997г. временният синдик на ДФ „С.“* упълномощава *Щ. Щ.* до второ нареждане да съхранява ведомости, досиета и други документи, но само на това от поделенията на фирмата, на което Щ. е бил директор – на СМИ „Строймашремонт“. В Доклад от 07.04.1997г. на Г. Т. Х., временен синдик по т.д. № 10131/1992г. по описа на СГС, също е посочено: „последният директор на СМИ „Строймашремонт“ Щ. Щ.“. **В този смисъл, Щ. не е бил упълномощаван да събира и съхранява документи на цялата ДФ „С.“, а само на СМИ „Строймашремонт“**. Въпреки това, видно от представените по делото приемателно-предавателни протоколи на ведомости **Щ. е предал ведомостите на ДФ „С.“ за периода от 01.01.1982г. до 31.01.1999г.**

С оглед датата на издаване на заповедта и цитираните по - горе доклад от 07.04.1997г. на временния синдик и протокол от събранието на кредиторите, проведено на 09.04.1997г., правилно е преценено, че не се установяват данни за събрани от Щ. ведомости и друга документация. Напротив, налице са категорични данни, че същата е била унищожена.

От друга страна, съдържащият се в заповедта печат на СО „Вагоностроене“ не е доказателство, че ДФ „С.“, още по-малко СМИ „Строймашремонт“, представлявано от Щ. е правоприменик на СО „Вагоностроене“. Напротив, приетите по делото доказателства - решения на Министерски съвет, решения на Министерство на икономиката и планирането и съдебни решения сочат, че ДФ „С.“ е правоприменик единствено на Дъщерната фирма „С.“ от състава на ДФ „Транстехника“ (Заповед № 54 от 14.06.1990г. на МИП) и основната му сфера на дейност е „строителство“. Освен това печатът на СО „Вагоностроене“ е за едно от поделенията му - „Строително поделение „Т.“, а печатите на стр.16 - 17 вкл. и в заверителния печат от трудова книжка № 1078/1970г. на СО „Вагоностроене“ **не са идентични** с този в Заповед № 02/08.01.1997г. на временния синдик. В случай, че поставените в заповедта печати са били единствените при назначаването на временния синдик и с оглед указанието на синдика то заверката на стажа през 1997г. в ТК е следвало да носи подписа на Щ. Щ. и печата, положен в заповедта, в случай, че действително ДФ „С.“ и СО „Вагоностроене“ са извършвали някаква дейност. Съществуването на последния към датата на издаване на заповедта от 08.01.1997г. не съответства на действителната фактическа

обстановка предвид прекратяването на стопанското обединение със създаването на ДФ „Транстехника“ през 1989г. и заличаването му като правен субект.

4.3. Приложените документи досежно откази на ТП на НОИ-С. град за приемане на ведомости и подадени жалби от Щ. Щ. по този повод правилно е прието, че се явяват неотнормими по настоящия спор, касаещ истинността на удостоверителни документи за осигурителен стаж и доход.

Жалбоподателят се позовава на **писмо изх.№ 94Щ-19-1#2/30.01.2015г.** на управителя на НОИ, в което било посочено, че *„неправилно е отказана от ТП на НОИ-С. град приемането на документацията на осигурителя, тъй като не съществува правно основание за отказ“*.

На първо място в писмото е приет за неправилен отказът да се приеме документацията на ДФ „С.“, **но само с оглед посоченото в отказа основание – извършвана проверка от МВР – [населено място]**. В тази връзка отново изрично са посочени измененията на Инструкция № 5 от 30.06.2005г. на управителя на НОИ, касаещи изискванията за предаване на ведомости и трудовоправни документи след прекратяване на осигурител.

На второ място, релевантно в случая е същественото уточнение на Управителя на НОИ, че при приемането на документацията трябва да се съобрази чл. 5, ал. 7, т. 1 от Инструкция № 5/30.06.2005г. на Управителя на НОИ. Според последната разпоредба документи на прекратени осигурители се предават в НОИ от лицето, което представлява дружеството, или чрез упълномощено от него с изрично нотариално заверено пълномощно лице. **Щ. Щ. няма такова качество**, което препятства възможността да предава ведомости, за които твърди, че са на ДФ „С.“.

Предвид изложеното, в случая при преценка относно хипотезата на чл.3 от Инструкцията са били съобразени всички доказателства по случая, които водят до обосновано съмнение относно автентичността както на държаните от Щ. ведомости, така и на приетите в осигурителния архив на НОИ.

4.4. Необходимо е да бъде отбелязано, че по безспорен начин е установено, че ведомостите на ДФ „С.“, съхранявани от Щ. Щ., се държат от лице без представителна власт и са с недоказана автентичност. Щ. сочи като основание за правото си да държи ведомостите Заповед № 02/08.01.1997г. на временния синдик на ДФ „С.“ Г. Х., с която последният упълномощава Щ. Щ. до второ нареждане да съхранява ведомости,

досиета и други документи, но само за поделението СМИ „Строймашремонт“. В този смисъл – Щ. не следва да държи и да представя ведомости на цялата ДФ „С.“. В този см. са Решение № 8216/25.06.2020г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019г. и Решение № 9785/21.07.2017г. на ВАС по адм. д. № 2465/2017г./.

Нещо повече, видно от представения от адв. А. Приемателно-предавателен протокол № 4696, на 28.07.2014г. Щ. е предал ведомостите на ДФ „С.“ за периода от 01.01.1982г. до 31.01.1999г., като в края в частта от протокола „с изключение на следните периоди“ е посочено „няма“. Последното означава, че всички ведомости за посочения период са били предадени и липсващи ведомости за отделни подпериоди няма и не следва да се депозират нови ведомости. Същите е следвало да бъдат предадени още през 2012г., когато с решение от 11.09.2012г. на СГС, ТО, VI-6 състав, по търг. д. № 10131/1992г. е прекратено производството по посоченото т. д. и е постановено заличаването на ДФ „С.“ от търговския регистър, а при заличаване на осигурител ведомостите му се предадат в съответното ТП на НОИ.

4.5. Предвид изложеното, представените допълнително по делото разплащателни ведомости за 1997г. не следва да бъдат кредитирани, тъй като на първо място не са представени в заверено копие или оригинал, съгласно изискванията на ГПК, нито са депозирани от трето неучастващо лице, какъвто се явява по делото Щ. Щ..

На второ място следва да се отбележи, че в ТК № 1078/1970г. в запис на стр. 17 досежно СО „Вагоностроене“ няма запис, че стажът е положен в поделение „Червено знаме“ – Б.. **В състава на СО „Вагоностроене“ не е имало П „Червено знаме“ Б..** Съгласно представени в първото о.с.з. по делото доказателства под опис - Решение от 25.04.1989г. на СГС, ФО по ф. д. № 293/1989г. и вписване в Държавен вестник бр.40/26.05.1989г. с регистрирането на ДФ „Транстехника“ прекратяват дейността си СО „Вагоностроене“ и Вагонен завод „Червено знаме“ – Б., се установява, че последният е отделно юридическо лице, а не е част от структурата на СО „Вагоностроене“. След приватизационна сделка през 1999г. собствеността на Вагонен завод „Червено знаме“ – Б. преминава в [фирма] -гр. Б..

По повод друго лице, представило документи за осигурителен стаж и доход от осигурителния архив на ТП на НОИ-С. град (обр.УП-13 и

УП-15) е извършена проверка по разходите на ДОО в [фирма]-[населено място] (правоприемник на Вагонен завод „Червено знаме“ – Б.), приключила с Констативен протокол от 22.10.2014г., съгласно който е установено, че **няма правоприемство между ДФ Строймашинжинеринг и Вагонен завод „Червено знаме“ – Б. и последният никога не е участвал в структурата на ДФ Строймашинжинеринг.** Ведомостите за заплати на работещите във Вагонен завод „Червено знаме“ – Б. за периода от 1963г. и всички последващи се съхраняват от правоприемника [фирма] - [населено място].

Според ответника следва да се приеме за сведение по делото, че представените ведомости за периода м. април - м. юни 1997г., са били приети по адм. д. №437/2016г. по описа на Административен съд - Перник, образувано по жалба на А. И. В., който фигурира под № 28 /за м. април/, №25 /за м. май/, № 24 /за м. юни/ във ведомостите. С Решение № 9785/21.07.2017г. на ВАС, Шесто отд. по адм. д. № 2465/2017г. като ВАС приема, че автентичността и достоверността на тези ведомости не е безспорно доказана, поради което не могат да служат като доказателства, въз основа на които да се изготвя съдебно-икономическа експертиза.

4.6. Отделно от това следва да се подчертае, че ДФ „С.“ не е правоприемник на СО „Вагоностроене“.

Държавна фирма "С." е създадена съгласно **Заповед № 54 от 14.06.1990г. на МИП /ДВ, бр.72 от 07.09.1990г./ като правоприемник на дъщерната фирма (ДщФ) „Строймашинжинеринг“ на ДФ "Транстехника".** Новообразуваната държавна фирма е с основна сфера на дейност **строителство.** По повод извършените преобразувания е изискано от представляващия ДФ „Транстехника“ вписване на извършените промени по ф.д.№293/1989г. по описа на СГС, ФО, включително и на предмета на дейност като същият е видоизменен на „производство и ремонт на товарни и пътнически вагони, специализирани ж.п. возила, стоки и услуги за населението, инженерингова дейност и търговия в страната и чужбина“. С последваща **Заповед № РД-17-107/28.06.1991г. на Министерство на индустрията, търговията и услугите ДФ „Транстехника“ е прекратена от 30.06.1991г.** (обн., ДВ бр.103/13.12.1991г.) като правоприемник на активите и пасивите ѝ към 31.03.1991г. е новообразувана фирма с държавно имущество – „С. -Т.“. Същевременно с Решение на СГС, ФО по ф. д. № 459/1989г. е регистрирана ДФ „Б.“, в състава на която е включен Железопътен завод -

С., като правопреемник на Ж. „Г. Д.“, с предмет на дейност производство на талиги за пътнически и товарни вагони, специализирани товарни вагони, жп техника, производство и ремонт на електрически локомотиви и електромоторни влакове.

Предвид изложеното, правилно е прието за установено, че **между СО „Вагоностроене“ (в състава на което е бил Ж. „Г. Д.“) и ДФ „С.“ няма правопреемство.** Такова не е налице и между Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“, а последната е правопреемник **единствено на ДщФ „С.“ от състава на ДФ „Транстехника“** и има предмет на дейност, който не е свързан с производство и ремонт на локомотиви и вагони. Ведно от подробно описаното по-горе относно установените с документи правопреемства между държавните фирми образувани и преобразувани в периода 1989г. – 1991г. за ДФ „Строймашинжинеринг“ **липсва правно основание да съхранява ведомости на СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“ и да издава документи за осигурителен стаж и доход.** В случая е използвана връзката между ДФ „Транстехника“ и ДФ „С.“ като необосновано и недоказано се твърди правопреемство между прекратеното стопанско обединение и създадената през 1990г. държавна фирма с цел да бъде заблуден пенсионният орган, че такова е налице, което би оправдало и издаването в последствие на удостоверения за осигурителен стаж и осигурителен доход (обр.УП-2 и УП-3) от ДФ „С.“.

4.7. По отношение на подписите в оспорените документи, представени от ДФ „С.“ прави впечатление, че подписа на И. Р. стои както в издадените през 2001г. удостоверения, така и в заверката на стажа през 1996г. и 1997г. в ТК на П.

Видно от **приетите по делото в о.с.з. на 18.01.2021г. доказателства – заглавни страници на ведомости, приети в архивохранилището на НОИ с Приемателно-предавателен протокол (ПП) №4641/20.06.2014г. и № 4546/29.04.2014г.** се констатира, че подписът за директор е идентичен и остава непроменен за времето от 1982г. до 1999г., т.е. едно и също лице е било „директор“ на всички поделения на СО „Вагоностроене“, СП „Т.“, ДФ „Транстехника“ и ДФ „С.“ за времето от 1982г. до 2001г. Този подпис не е на Щ. Щ., въпреки че за спорния период е бил директор на СМИ „Строймашремонт“ и освен, че не е подписал документите, не може да посочи по име кое е лицето, което го е сторило.

Освен досежно идентичност на подписа за изключително продължителен период от време, правилно е констатирано, че в заглавна

страница на ведомост от **1982г.** (ППП-4641; ППП4546), **1984г.** ППП-4641) и **1985г.** е вписано наименование **СО „Вагоностроене“**, което е **създадено през 1987г.** (*Разпореждане № 5 от 27.01.1987г. на Бюрото на МС за образуване на Асоциация „Транспортна, селскостопанска и строителна техника“ за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и стопански култури, обнародвано в ДВ, бр.11 от 10.02.1987г.*). В заглавната страница на ведомост от **1987г.** ППП-4641) и от **1988г.** (ППП-4546) е **вписана ДФ „Транстепника“**, която е **създадена през 1989г.** (*Решение на Министерски съвет № 50/30.03.1989г. за образуване на фирми*).

Предвид изложеното, в случая АО правилно е съобразил всички обстоятелства по случая и наличието на обосновани съмнения относно автентичността както на държаните от Щ. ведомости, така и на приетите в осигурителния архив на НОИ.

4.8. По делото се представи и прие информация от наблюдаващи прокурор по пр.пр. № 11356/2015г., от която се установява, че освен представени удостоверения обр.УП-2 и УП-3, предмет на изследване са и подписите на около 200 лица от цялата страна в разплащателните ведомости на ДФ „С.“ предадени в осигурителния архив на НОИ като с оглед големия обем и сложността на разследването същото се води от Следствения отдел при СГП.

4.9. Предвид изложеното приетата по делото графологическа експертиза на подписите на К. П. следва да бъде преценявана съобразно всички изложени по-горе доказателства, които пораждат съмнение относно истинността на приетите разплащателни ведомости.

Дори да се приеме, че подписа във ведомостите е на К. П. са налице множество доказателства, че същите са антидатирани. Предвид категоричните данни за унищожен архив и липса на каквато и да е документация през 1997г. е налице обосновано съмнение, че ведомостите са съставени по-късно.

На вещото лице бяха представени в оригинал множество документи от осигурително досие № 117824, образувано за ЕФ „Т.-К“, впоследствие [фирма] – К. П. и от осигурително досие № 95543, образувано за [фирма], от които е възможно и без специални знания да се установят настъпилите изменения в подписа на жалбоподателя във времето.

Въпреки конкретно поставената задача на вещото лице да направи съпоставка между подписите във ведомостите за заплати с тези от документите от осигурителните досиета, за времето през което е бил самоосигуряващо се лице и такива от пенсионната преписка в Протокол № 10 за извършване на почеркова експертиза, вещото лице не е направило такава съпоставка. С Протокол № 52 за извършване на допълнителна почеркова експертиза подписите в предоставените документи са изследвани и са съпоставяни с тези от ведомостите, но не е установена идентичност предвид „естествената за всеки човек вариантност на почерка“ като вещото лице е приело, че положените подписи са на едно и също лице и е конкретизирало приликите в елементите на подписите.

Въпреки, че експертизата не е дала категоричен отговор на въпроса как трайно във времето се е изменил подписа на жалбоподателя, съдът намира, че са налице видими разлики между подписа през 80-те и 90-те години и този положен в документи след 2000г., каквито са заявленията за отпускане на пенсия за инвалидност от 2003г. и за осигурителен стаж и възраст от 2014г.

Представените доказателства:

- за 1993г. - Искане за регистрация 117824/14.01.1993г.; Протокол от Общото събрание на [фирма]; **Молба от 26.08.1993г.** на К. П. до С. за издаване на дубликат на осигурителна книжка, върху която е отбелязано, че дубликатът е издаден в съдия ден – 26.08.1993г.; Трудов договор от 02.01.1993г, скл. между [фирма] и В. С.; Трудов договор от 02.01.1993г, скл. между [фирма] и З. Д. и Трудов договор от 02.01.1993г, скл. между [фирма] и Т. В.;
- за 1995г. - Трудов договор от 01.01.1995г, скл. между [фирма] и Н. П.;
- за 1996 г. - Искане от 10.12.1996г. за регистрация на осигурител [фирма]; Декларация от 10.12.1996г. за извършване на дейност и вида на осигуряването; Декларация за регистрация от 15.01.2002г. за прекратяване на осигуряването от 14.11.2002г., сочат изменението на подписа във времето и съдът счита, че положения във ведомостите за заплати, приети в осигурителния архив на НОИ за претендиращия стаж от 02.01.1993г. до 31.12.1996г. съответстват на подписа на жалбоподателя във варианта му по документите след 2000г., включително и положения в оригинала на ТК № 1078/1970г. на стр. 2 (заглавна страница) като „подпис на притежателя“.

Предвид изложеното, и с оглед изложеното по-горе относно констатирани външни несъответствия по приетите ведомости за заплати, правопримствата между дружествата, както и предвид данните за неистинност на приетите за съхранение в ОА на НОИ ведомости, които са обект на изследване по пр.пр. №11356/2015г. съдът счита, че правилно ответника приема, че ведомостите за заплати за претендираните за зачитане периоди не могат да бъдат приети като **безспорни доказателства за действително положен трудов стаж и получено трудово възнаграждение.**

По делото беше поискано жалбоподателят да бъде задължен да представи **в оригинал издадения му на 26.08.1993г. дубликат на осигурителна книжка, както е отбелязано в Молба от 26.08.1993г.** на К. П. до С. (приложена към молба от 13.09.2019г., с която беше изискано назначаване на графолог. експертиза), в която би следвало да е вписан и заверен стаж като самоосигуряващо се лице чрез ЕФ „Т.-К“, впоследствие [фирма] – К. П.. Исканият документ не беше представен.

Предвид изложеното, се установява, че за времето от 1993г. до 1997г. жалбоподателят е извършвал дейност като самоосигуряващо се лице - собственик на фирма, а не по трудово правоотношение със СМИ „Строймашремонт“, нито в поделение „Червено знаме“ - Б. от СО „Вагоностроене“.

4. По отношение на приетите по делото **съдебно-икономически експертизи** относно определяне на размера на осигурителния стаж на жалбоподателя за определяне на придобиване на правото на пенсия по §4, ал.1 от ПЗР на КСО.

5.1. Приетата по делото експертиза от вещото лице С. С. не следва да бъде кредитирана предвид следното:

- стажът от първа категория е определен въз основа на оспорените документи, издадени от Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“;

- в заключението е прието, че към **17.12.2014г.**-заявлението за отпускане на пенсия за ОСВ, К. Н. не е придобил право на пенсия за ОСВ по §4, ал.1 от ПЗР на КСО;

- в допълнението на експертизата при определяне на размера на осигурителния стаж е взето предвид **удостоверение №224у/16.12.2002г.,**

изд. от ДФРО-МВР, което не е документ за осигурителен стаж, а за осигурителен доход. Удостоверението не е било приложено към заявлението от 2014г., по което е постановено разпореждането за отказ и видно от съдържащия се в адм. преписка описи на стажа, зачетен/незачетен от пенсионния орган осигурителен стаж, който съдържа информация за вида на документа въз основа на който е направена преценката липсва удостоверение №224у/16.12.2002г., изд. от ДФРО-МВР, поради което не е било преценявано от пенсионния орган, чийто акт е предмет на контрол. В тази връзка това доказателство се явява ново и е недопустимо да се разглежда, тъй като не е било разглеждано от пенсионния орган в приключилото пенсионно производство. Съобразно този документ вещото лице е приело, че към датата на подаване на заявлението жалбоподателят е имал изискуемия осигурителен стаж;

- извършената преценка от вещото лице досежно придобиване на правото на исканата пенсия по §4 ал.1 от ПЗР на КСО към дата различна от датата на подаденото заявление вх.№ 150999/17.12.2014г., е недопустима тъй като предмет на съдебен контрол е законосъобразността на адм. акт, с който е направена преценка на правото на пенсия от пенсионния орган, а именно към конкретната датата, на която е подадено заявлението за отпускане на пенсия, която дава началото на пенсионното производство.

По делото са представени издадени на **23.07.2019г.** от Дирекция „Планиране и управление на бюджета“ към МВР удостоверения по образец УП-2 за осиг. доход и образец В за осигурителен стаж за времето от 02.01.1986г. до 20.10.1987г., които не са били предмет на преценка от пенсионния орган, поради което този стаж не е бил взет предвид при определяне на продължителността на стажа. Предвид нередовностите в останалите документи за стаж от първа категория труд, зачитането на този стаж не води до придобиване на правото на пенсия по §4, ал.1 от ПЗР на КСО.

5.2. Изготвената от вещото лице Д. П. съдебно-счетоводна експертиза също приема, че към датата на подаване на заявлението през 2014г. К. П. няма изискуемия стаж от първа категория труд и не е придобил право на пенсия по §4, ал.1 от ПЗР на КСО. Направени са констатации по ведомостите за заплати, като е посочено, че няма начислени допълнителни суми за вредни условия на труд и информация как са формирани възнагажденията на жалбоподателя във ведомостите за периода от м.01.1993г. до м.12.1996г., а в приетите за 1997г. ведомости К.

П. не фигурира.

5.3. Последната съдебно - икономическа експерти, изготвена от вещото лице С. Д.-К. е дала експертно мнение под условие, че оспорените документи от Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“ са приемат за истински, както и въз основа на издадените на 23.07.2019г. от Дирекция „Планиране и управление на бюджета“ към МВР нови документи за осигурителен стаж и доход, които не са били преценявани при постановяване на разпореждането за отказ.

Предвид подробно изложените по-горе данни и доказателства по делото, които по категоричен начин доказват неистинност на документите и тази експертиза не следва да бъде кредитирана като доказателство, че жалбоподателят е придобил право на пенсия за ОСВ към 17.12.2014г.

6. По отношение на събраните по делото свидетелски показания:

6.1. Свидетелят И. Р. категорично отрече да е подписвал ведомости за заплати и удостоверителни документи за стаж и доход, включително и предявените му от съда оригинали на документите удостоверенията обр.УП-2 и УП-3 и ТК 1078 на жалбоподателя. С оглед времето, през което е работил и длъжностите, които е заемал само в едно от поделенията на ДФ „С.“ безспорно се установява, че същият не е подписвал документи, тъй като не е бил представляващ държавната фирма.

6.2. Свидетелските показания, дадени от Г. Х. – бивш временен и постоянен синдик на ДФ „С.“ съдът намира, че не следва да бъдат кредитирани, тъй като са противоречиви и съществено се различават от информацията в изготвения на 07.04.1997г. доклад досежно състоянието на фирмата, приет на 09.07.1997г. с протокола от общото събрание на кредиторите. Г. Х. твърди в доклада си, че документацията е била **унищожена** (предадена на „Вторични суровини“), а по делото че „*ведомостите били налични*“. Предвид изложеното противоречие и съдът не кредитира показанията му, макар и дадени под страх от наказателна отговорност.

Съгласно доклада от 07.04.1997г. липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 недвусмислено е подчертана „*липсата на каквато и да е документация*“ на фирмата. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, на което е приет цитирания доклад. Видно от протокола на събранието е присъствал и Щ. Щ., който не е направил възражения нито по отношения на констатациите, че предприятието не извършва никаква дейност, нито че

липсва документация. При разпита в о.с.з. от 17.06.2019г. Г. Х. твърди, че през 1997г. има ведомости, но не ги е виждал, а ги е виждал по-късно в ДАНС по повод на разследвания. След като не е виждал ведомостите по времето, през което е бил синдик не може да се приеме за достоверно твърдението на свидетеля, че разгледаните „*преди няколко години*“ в ДАНС ведомости са идентични с тези от 1997г., нито колко и на кои точно подразделения на фирмата са тези ведомости. Воденото разследване от ДАНС и прокуратурата е именно във връзка със съмненията относно истинността на ведомостите и издадените множество удостоверения за осигурителен стаж и осигурителен доход.

В доклада относно състоянието на ДФ „С.“ е посочено, че „*тази фирма съществува де юре, но де факто я няма*“ като са положени и значителни усилия да се открие седалище или адреси, на които е извършвана дейност, да се установи връзка с представляващите я лица, издирвани са адресите ѝ, т.е. не са установени никакви данни да е извършвана каквато и да е дейност.

Видно от Протокола от 09.04.1997г. на събранието на кредиторите въобще не се говори за възможност за оздравяване на фирмата като изрично е посочено, че „*на настоящия етап не може да се говори за каквато и да е оздравителна програма, тъй като на практика фирмата не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена*“. В този смисъл не може да се даде вяра на показанията на Г. Х., че „*някои от подразделенията са подлежали на оздравяване*“, както и че имало леярен цех. Свидетелят не уточнява нито наименованията на тези „*предприятия*“, нито е виждал леярския цех, посочил е че няма адрес на управление. Съгласно доказателствата по делото след обявяването му в несъстоятелност през 1997г. с начална дата на неплатежоспособността от 31.03.1993г. до заличаване на фирмата през 2012г. в делото по несъстоятелност липсват доказателства за възможност за оздравяване на някои от предприятията. В случай на такава, задължително тези данни биха фигурирали по делото предвид заинтересоваността на кредиторите да удовлетворят вземанията си. В Търговския регистър е налична информация, че производството по несъстоятелност е било спряно с Определение от 12.05.2011г. поради неоткриване на имущество на фирмата и отказ на кредиторите да предплатят разноски по несъстоятелността.

Твърдението, че на Щ. Щ. – директор на СМИ „Страймашрмонт“ било възложено „*оперативното ръководство*“ на цялата ДФ „С.“ не се

потвърждава от представените доказателства от делото по несъстоятелност. Предвид, че ръководеното от него поделение - СМИ „Строймашремонт“ е било основан носител на задълженията към основния кредитор – О., същият е бил определен да представлява длъжника в производството по несъстоятелност, но няма данни да му е възложено оперативното ръководство на цялата държавна фирма, тъй като не се установява същата да е извършвала дейност през 1997г. По отношение на Заповед № 02/08.01.1997г. по данни на свидетеля се установява, че същата е била изготвена от Щ. Щ., който бил положил трите печата, а синдикът само я е подписал.

6.3. Свидетелките показания, дадени от Щ. Щ. са непоследователни и противоречиви. Свидетелят дава обща информация за наличие на значителен брой поделения на фирмата – 20, без да ги индивидуализира. При наличие на *действащи* предприятия на ДФ „С.“ това задължително щеше да бъде отразено в доклада на синдика, респ. в протокола от събранието на кредиторите, тъй като приходите от евентуална дейност биха могли да удовлетворят кредиторите. Установява, се че въпреки, че временният синдик му е възложил да издава документи за стаж, *Щ. не е издавал и подписвал такива, вкл. и за жалбоподателя.* Въпреки, че потвърждава, че той е бил директор на поделението СМИ „Строймашремонт“ положеният подпис в заверителния печат в ТК на К. П. за стаж до 31.12.1996г. не е на Щ., а наподобява този на св. И. Р. (видно от представените заявления за отпускане на пенсия, приети в първото по делото о.с.з., с молба по опис т.3.1 и т.3.2.) и е идентичен с този поставен във **всички** удостоверителни документи за стаж и доход, издадени от ДФ „С.“. Информацията, че имало поне трима с фамилия Р. и то на ръководна длъжност, позволяваща подписване на удостоверителни документи за стаж и доход, не се доказва от никое друго доказателство по делото. След като жалбоподателят е работил в поделението СМИ „Строймашремонт“ то и заверителния подпис в трудовата книжка следва да бъде на Щ.. Следва да се посочи, че заверителните печати в ТК и удостоверенията обр.УП-2 и УП-3 не съответстват на нито един от поставените в Заповед № 02/08.01.1997г. на синдика. Констатира се, че има несъответствие в печата в оспорените документи като името на фирмата е изписано „Стройманшинженеринг“, а не „С.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е **допустима**.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**.

Претенциите на жалбоподателката за неправилност, незаконосъобразност, нарушение на административнопроизводствените правила, съдът намира за неоснователни и необосновани.

Атакуваното Решение №2153-21-338/23.11.2018г. на директора на ТП на НОИ С. – град е правилно и законосъобразно постановено при спазване на административно производствените правила и в съответствие с действащите материалноправни разпоредби, издадено е от компетентен орган и съдържа подробни мотиви относно формираните от административния орган изводи.

Претенциите на жалбоподателя, че решаващият административен орган не е изпълнил задължението си да изясни действителната фактическа обстановка са неоснователни, били овластени да се произнасят по редовността на документите за стаж и доход и са иззели функцията на прокурора и на съда са неоснователни.

Съгласно чл.40, ал.3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството. Изясняването на фактическата обстановка се явява законово изискуема предпоставка за издаването на акта (чл.35 от АПК), като всички събрани доказателства следва да се ценят в тяхното единство и взаимовръзка. От посоченото следва, че **пенсионният орган не е излязъл извън компетентността си, преценявайки депозираните от жалбоподателя документи с оглед всички, установени по случая обстоятелства, а е изпълнил разписано му от закона задължение.**

Съгласно Решение № 5164/20.04.2010 г. по адм. д. № 1403/2010 г., ВАС приема, че съществуват три възможности за опровергаване на удостоверение, представено в пенсионното производство: първата - в хода на производството, развило се пред пенсионния орган, втората - по чл. 193 от ГПК с инцидентен установителен иск при наличие на правен спор, чието разрешаване е обусловено от истинността на удостоверението, и третата - с установителен иск по чл. 124, ал. 4, изпр. 1

от ГПК. В този смисъл са относими и Решение № 9326 от 13.07.2017г. на ВАС, според което опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи, както е допустимо и доказването, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална доказателствена сила, както и Решение № 369/10.01.2019г. на ВАС по адм. д. № 8137/2018 г., според което, въпреки че трудовата книжка и образецът са правилно оформени, същите могат да не доказват трудовия стаж.

Предвид образуваните прокурорски преписки относно ведомостите за заплати на ДФ „С.“ и представените от множество лица удостоверителни документи, изд. от ДФ „С.“ са налице достатъчно данни, които да обосновават извършването на допълнителни проверки в случаите, при които към заявленията, постъпващи в ТП на НОИ се представят документи от посочената фирма. Аналогично и относно документите издадени от Ж. „Г. Д.“, които се представят в 90 % от случаите на представени от ДФ „С.“, се извършва обстойна преценка от пенсионния орган за тяхната истинност, предвид и унищожената при пожар документация на завода, което препятства доказването по безспорен начин на трудов стаж. В много случаи има установени данни, че през периодите на трудов стаж в Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“ лицата са работели на други места, вкл. и в чужбина, и са укрили действителния си стаж, който не е категориен. Събирането на допълнителни доказателства за изясняване на редовността на представените документи за стаж и доход е задължително при констатирани несъответствия, тъй като пенсията е дългосрочно осигурително плащане от публичните средства на ДОО и отпускането ѝ въз основа на нередовни удостоверителни документи ще доведе до ощетяване на фонд „Пенсии“ на ДОО.

Предвид изложеното, изцяло неоснователно се явява твърдението на жалбоподателя, че административния орган е иззел функциите на прокуратурата, която следва да установи налице ли е престъпление по НК и да установи извършителят. В оспореното решение са описани констатираните външни несъответствия, които показват нередовности от външна страна, сочещи на неистинността на документите. Констатираните несъответствия и допълнително събраните доказателства сочат категорично, че К. П. не е работил в Ж. „Г. Д.“, защото през двата периода е бил учащ в редовна форма на обучение за придобиване на средно и висше образование. Направените изводи, вкл. и по отношение на

забраната за извършване на тежък труд от непълнолетни, са логични и обосновани. Унищожаването при пожар на ведомостите на Ж. „Г.Д.“ е пречка за извършване на проверка, но само по себе си не доказва истинността на документите.

Въпреки, че по реда на чл.99 от КСО могат да се представят допълнително документи за стаж, непредставянето на такъв за над 10 години стаж, в случай, че жалбоподателят е разполагал с такива към 2003г., както бе посочено по-горе, е необосновано, тъй като би се отразило на размера на пенсията. Ако се приеме за вярно абсурдното твърдение за „незаинтересоваността на жалбоподателя от размера на пенсията му за инвалидност“ е било достатъчно същият да представи документи за доказване на стаж само за 5 години и да се съгласи с отпускане на пенсията в минимален размер. В случая, същият е **представил всички налични документи**, по които му е зачетен стаж за над 17 години.

Неоснователно жалбоподателят приема, че му се вменяват в отговорност несъответствията при съставяне на удостоверителните документи.

Установяването на съставителят на документите е задача на прокуратурата, която следва да установи наличие или липса на престъпления, но при установените външни несъответствия, сочещи антидатиране на документите, пенсионният орган не следва да приеме документа като редовен и да зачете осигурителен стаж и доход. При липсата на безспорни доказателства за действителност на стажа и като орган действащ в условията на обвързана компетентност, пенсионният орган в конкретни казус правилно и обосновано е приел, че не следва да зачита стаж от първа категория труд по представените от Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“ документи.

Съдът намира, че е изцяло неоснователна претенцията за допуснато съществено процесулно нарушение от страна на директора на ТП на НОИ изразяващо се в неизпълнение на Определение №1054/04.03.2015г. на АССГ по адм.д.№ 997/2015г. да изиска от прокурорската преписка справка за установени престъпни обстоятелства по чл.54, ал.1, т.3 от АПК във връзка с ДФ „С.“ конкретно по отношение на К. П..

Цитираното правно основание касае спиране на производството като съдът е приел, че наличието на престъпни обстоятелства не е установено по категоричен начин поради което е отменил спирането на производството. В случая е налице произнасяне по същество по заявлението, като е постановено разпореждане за отказ за отпускане на

исканата пенсия.

Твърденията на жалбоподателя са противоречиви предвид от една страна искането за изчакване решението на прокуратурата, а от друга настояването за произнасяне по същество и значителното забавяне на пенсионирането му. Видно от предоставената информация на жалбоподателя по пр.пр. № 25488/2015г. делото е от изключителна фактическа и правна сложност, поради което е необходимо извършване на множество следствени действия и е невъзможно бързото му приключване. Следва да бъде посочено, че сигналът до прокуратурата не бил подаден срещу ДФ „С.“, както се твърди в жалбата, а по повод представените през 2014г. и 2015г. множество удостоверителни документи за стаж и доход, изд. от ДФ „С.“ (общо за 143 лица). Обстоятелството че разследването се води срещу неизвестен извършител сочи, че съставителят на документите не може да бъде установен към момента на образуване на производството, а не че същите са истински.

Неоснователно жалбоподателят счита, че решението се явява необосновано, тъй като **не са посочени, кои периоди се зачитат за стаж и кои не**. В оспорения административен акт са изложени мотиви защо не се зачита осигурителният стаж в Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“. След като не зачита претендирания стаж от първа категория труд за изискуемите минимум десет години съгл. §4, ал.1 от ПЗР на КСО е безспорен извода, че заявителят няма право на исканата пенсия за стаж от първа категория труд. В този смисъл и съдът намира, че не е необходимо подробно и по периоди да се описва стажът, който е бил зачетен, тъй като същият не дава право на исканата пенсия за осигурителен стаж и възраст и не оказва влияние върху крайния извод на пенсионния орган.

Необосновано е възражението за допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като на К. П. не му била предоставена възможност да участва в пенсионното производство и да прави възражения, да представя документи и т.н., с което било нарушено правото му на защита.

След като е подадено заявление и са приложени документи за доказване на стаж и доход, пенсионният орган е длъжен да се произнесе по представените и допълнително събрани документи и да мотивира своя административен акт, който подлежи на обжалване. Пенсионният орган може да изиска от лицето допълнителни сведения, но в конкретния случай предвид мащабността на случаите на представени аналогични документи и сезирането на прокуратурата, правилно е прието, че допълнителните становища и възражения на лицето не могат да изменят

или да санират нередовността на представените удостоверителни документи.

Правото на защита на К. П. не е накърнено, тъй като предвид подадените жалби, вкл. и срещу мълчалив отказ, се установява, че същото е упражнено своевременно адекватно и в пълен размер, както по административен ред, така и по съдебен ред.

С оглед установените обстоятелства по делото и предвид обсъдените по-горе доказателства в тяхната цялост и взаимовръзка, както и предвид коментираните правни норми, съдът намира, че атакуваното решение на Директора на ТП на НОИ С. – град е правилно, обосновано и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби. Със същото правилно и законосъобразно не е зачетен трудов стаж от първа категория труд по представените от К. Н. П. документи от Ж. „Г. Д.“, в ДФ „С.“- СМИ „Строймашремонт“ и в СО „Вагоностроене“, поради което жалбата на лицето срещу процесното решение е неоснователна, недоказана и необоснована.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, приложен е списък на разноските направени от ответника, поради което съдът дължи присъждането им и за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл.78 ал.8 от ГПК и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. с чл.143 ал.4 и чл.144 от АПК.

Съдът намира, че предвид фактическата и правна сложност на делото следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200.00лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III–то отделение – 74-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] вх.Б ет.4 ап.16, срещу Решение №2153-21-338/23.11.2018г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата и срещу Разпореждане №[ЕГН]/200/15.06.2015г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, с което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл.68 ал.1 и ал.2 и §4 ал.1 от ПЗР на КСО по заявление вх.№ МП-150999/17.12.2014г., тъй

като удостоверителните документи за трудов стаж от първа категория труд, издадени от Ж. „Г. Д.“, СО „Вагоностроене“ и ДФ „С.“ са приети за нередовни и не са взети предвид при определяне на общата продължителност на стажа.

ОСЪЖДА К. Н. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] вх.Б ет.4 ап.16, да заплати на ТП на НОИ С. – град 580.00лева, от които 30.00лева депозит за призоваване на двама свидетели, 350.00лева депозит за вещо лице, 200.00лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: